

(Μυριόφ.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Προπ. (Κούταλ.) Σῦρ. κ. ἀ.: *Γυναῖκα ἀβγαλιτὴ Κρήτ. Κωπέλλα ἀνέβγαλιτὴ* Ἄνδρ. Σῦρ. *Ἀβγαλὶ γ'ναῖκα Ζαγόρ. Προμα ἀνέβγαλιτο* (παρθένος μὴ ἐξερχομένη τοῦ οἴκου ἔνεκα τῆς αὐστη-
ρότητος τῶν οἰκογενειακῶν τῆς ἡθῶν) Ἀρκαδ. *Ἀβγαλιτες* κόρες Κέρκ. Συνών. *ἀβγαστος* 2. β) Φίλος τῆς μονα-
ξιάς, ἀκοινώνητος Κυκλ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τρίπ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) γ) Ὁ ἔχων περιορισμένην τοῦ νοῦ ἀνάπτυ-
ξιν, ἀπειρος τῶν πραγμάτων τῆς κοινωνίας, ἀνεπιτήδειος,
ἀνίκανος, ἀπολίτιστος Θράκ. (Αἰν.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ.
(Καστορ. Καταφύγ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.
Τριφυλ. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἶν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λιδορ.)
κ. ἀ.: *Εἶνι ἀνέβγαλιτος ἀνθρονπος αὐτός Αἰτωλ. Ἄς τον*
αὐτόν, εἶναι ἀβγαλιτος Αἰγ. Ἀρκαδ. Ἀνέβγαλιτὴ γυναῖκα
Λιδορ. Κουρίτ' ἀνέβγαλιτον Κυδων. 2) Ὁ μὴ ἔχων
λεπτήν ἀνατροφὴν, ἀνάγωγος, ἄτακτος Πόντ. (Οἶν.)

ἀβγαρέα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) *ἀβγαρεᾶ*
B. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀβγὸ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-αρέα*,
ἡ ὁποία ἀπεσπᾶσθη ἐξ ἄλλων ὄν. Πβ. *καρέα - καρεᾶ*,
λυγαρέα - λυγαρεᾶ κττ.

1) Τὸ δένδρον ὃ αὐτὸ ἡμερος (*sorbus domesticus*) τῆς
τάξεως τῶν μηλοειδῶν (*romaceae*), παράγουσα φρούδια
καρπούς. Συνών. *ὄμβρο, σκαρονχεᾶ, σουρβεᾶ. 2)*
Τὸ ξύλον τῆς ἀβγαρέας χρήσιμον εἰς τὴν τορνευτικὴν.
[**]

ἀβγαρῆ ἡ, Θράκ. (Αἰν.)

Ἴσως ἐκ τοῦ πληθ. τοῦ οὐσ. *ἀβγαρέα*.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀβγαρέας. [**]

ἀβγαρίνα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀβγαρέα*. Διὰ τὴν κατάλ. πβ. *ἀμπελίνα*.

Τὸ φυτὸν μανδραγόρας ὁ φαρμακευτικὸς. Συνών.
ἀβγουνδεᾶ. [**]

* **ἀβγασμα** τό, ὠβασμαν Πόντ. (Χαλδ.) ὠβγα-
σμαν Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **ἀβγάζω*. Τὸ ὠβασμαν παρὰ τὸ
ὠβάζω.

Τὸ γεννᾶν ψά, ἡ φωτοκία ἐνθ' ἀν.: *Τὰ κοσσάρας ἐκόπαν*
ἀσ' ὁ ὠβασμαν (αἱ ὄρνιθες ἐκόπησαν ἀπὸ τὸ ὠβ., ἦτοι ἔπαι-
σαν νὰ γεννοῦν) Χαλδ.

* **ἀβγάστικος** ἐπίθ. ὠβάστικος Πόντ. (Ἀργυρούπ.)

Κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴν σειρὰν *κλέφτω - κλέφτης*
- κλέφτικος κττ. ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ἐπίθ. τοῦτο
κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. **ἀβγάζω*.

Ἡ πολλὰ ψά γεννώσα, πολυτόκος: *ὠβάστικον κοσσάρα*
(ὄρνις).

ἀβγαστος ἐπίθ. Θράκ. (Μυριόφ.) *ἀνέβγαστους*
Λέσβ. *ἀνέβγαστους* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βγάζω*.

1) Ὁ μὴ ἀποδημήσας ποτέ, ἀλλὰ διαρκῶς μένων ἐν
τῇ πατρίδι Λέσβ. 2) Ὁ μὴ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας,
ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μένων ἐν αὐτῇ, ιδίως ἐπὶ γυναι-
κὸς Θράκ. (Μυριόφ.) Λέσβ. Συνών. *ἀβγαλιτος* B 1.

* **ἀβγάστρια** ἡ, ὠβάστρια Πόντ. (Χαλδ.) ὠβάστρια
Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Χαλδ.) ὠβγάστρια Πόντ. (Τραπ.)

Κατὰ τὸ ἐτυμολογικὸν σχῆμα *κλέφτω - κλέφτρια* κττ.
παρήχθη κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ **ἀβγάζω* τὸ **ἀβγάστρια*.
Διὰ τὴν κατάληξιν *-τρια - τρια* ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ.
Μελέτ. 183 κέξ.

1) Ἡ πολυτόκος, ἡ πολλὰ γεννώσα ὄρνις Πόντ.
(Κοτύωρ. Χαλδ.): *ὠβάστρια κοσσάρα* (ὄρνις) Κοτύωρ. Χαλδ.
Παιδολογῇ ἄμιν κοσσάρα ὠβάστρια (γεννᾷ ὡς ὄρνις ὠβ.,
ἐπὶ γυναικὸς πολυτόκου) Χαλδ. 2) Μεταφ. γυνὴ
ἀνήσυχος, ἀεικίνητος (ὡς ἡ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ ὄρνις
ἀναζητοῦσα φωλεὰν ἢ μέρος κατάλληλον πρὸς τοῦτο)
Πόντ. (Κοτύωρ.) 3) Μία τῶν δέκα ὑποδιαίρεσεων
τῆς παιδείας *λίντιζα* (*πεντιόβολα*), καθ' ἣν καταθέτουν
εἰς τὴν γῆν τρία σφαιρίδια, δύο δὲ ἄλλα κρατοῦν εἰς τὴν
χεῖρα, ἀναρρίπτοντες δὲ τὸ ἕτερον τούτων, μέχρις ὅτου
κατερχόμενον πιάσουν αὐτό, ἀνταλλάσσουν τὸ ὑπολειφθὲν
εἰς τὴν χεῖρα μὲ ἐν ἀπὸ τὰ κατακείμενα τρία, τοῦτο δὲ
ἐπαναλαμβάνεται τρίς (ἢ λ. μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν
ταύτην πιθανῶς ἐκ τοῦ ὅτι καθὼς εἰς τὴν φωλεὰν τῆς
ἐπιτόκου ὄρνιθος ἀφίνομεν πάντοτε ἐν φόν δια νὰ προσ-
ελκύεται αὐτὴ καὶ νὰ μὴ γεννᾷ ἄλλαχού, τοιοῦτοτρόπως
καὶ κατὰ τὴν παιδίαν ταύτην ἀναλαμβάνοντες ἐκ τῆς γῆς
ἐν τῶν κατακειμένων σφαιριδίων ἀφίνομεν ἐκάστοτε τὸ
εἰς τὴν χεῖρα εὐρισκόμενον) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

ἀβγάτα ἡ, Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Πληθ. *ἀβγάτες* οἱ,
Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀβγατίζω*. Περὶ τοῦ ἐκ ρ. σχηματι-
σμοῦ ὄν. ἀφηρημένων παροξυτόνων εἰς *-α* πβ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,76.

1) Ἡ αὐξήσις ποιμνίου διὰ τῆς ἐκάστοτε προσθήκης
τῶν γόνων Στερελλ. (Ἀκαρναν.): *Πόσ' ἀβγάτα ἔχ'τι αὐτὰ*
τὰ τρία χρόνια; 2) Πληθ. παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖ-
κται ὑπερπηδοῦν ἓνα ἐξ αὐτῶν διὰ κλήρου ὀριζόμε-
νον καὶ κύπτοντα, ἐνῶ τὸ ὕψος τοῦ κύπτοντος εἴτε ἡ
ἀπόστασις, ἀφ' ἧς τὸ ἄλμα, ἀβγατίζει, δηλ. αὐξάνει
καθ' ὠρισμένον μέτρον τρίς. Ὁ ἀποτυγχάνων καταδικά-
ζεται νὰ κύψῃ ἀντὶ τοῦ πρώτου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
Ἀθῆν. Συνών. ἀβγατιστὴς 2, ἀβγατιστὴ (δι' ὃ ἰδ.
ἀβγατιστὸς 1 δ), ἀβδελλίτσα 2, ἀγγελος - ἀρχάγ-
γελος, ἐλαϊά.

ἀβγατένω Ζάκ. Κεφαλλ. Μέγαρ. Παξ. Πελοπ.
(Καλάβρυτ. Μεγαλόπ. Πάτρ.) κ. ἀ. — ΓΜελισσιώτ. Θυμιούλ.
30 *ἀβγατένω* Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἀ.
βγατένω Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀβγατίζω* μετασχηματισθὲν κατὰ τὸ
συνών. *πληθένω*. Ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 1, 294 κέξ.

Α) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι, πληθύνομαι Μέγαρ.
Παξ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μάν. Πάτρ.) κ. ἀ. — ΓΜελισσιώτ.
ἐνθ' ἀν.: *Ἀβγατένει τὸ ρύζι* (ἦτοι πληθύνεται βραζόμενον)
Μέγαρ. *Ἀβγατένει τὸ νερό Καλάβρυτ. Ὅταν κυνηγᾷς τοὺς ἐλαίους*
ἀβγατένοννε (δηλ. γίνονται πολλοί, ὅταν ἐπιμελῆσαι τῆς
συχνῆς συγκομιδῆς) Παξ. || Ποίημ.

Κάθε μέρα ποῦ περνᾷ οἱ πίκρες μ' ἀβγατένονν

ΓΜελισσιώτ. ἐνθ' ἀν. 2) Προκόπτω, προοδεύω Ζάκ.
Κεφαλλ. κ. ἀ.: Παροιμ. φρ. *Δούλενε νὰ ζῆς καὶ κλέφτε*
ν' ἀβγατένης (ὅτι διὰ μὲν τῆς ἐντίμου ἐργασίας μόνον τὰ
πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα δύναται τις νὰ πορίζεται, διὰ

